

معرفی کتاب

سپیده چمن آرا

از پردازش‌هایی دارد که نه با به کار انداختن اندیشه، بلکه با به کار بردن دست انجام می‌گرفته‌اند، چنان‌که «to calculate» در دورانی اصطلاحی بوده است برای «محاسبه‌ی به کمک سنگریزه‌ها». واژه‌ی «calculus» هم برگرفته از واژه‌ی لاتینی «cals» به معنی «سنگ» است و در نوشتارهای پزشکی هنوز هم آن را به همان معنی تحت‌اللفظی سنگ به کار می‌برند؛ نمونه‌اش این‌که از بیمار گرفتار سنگ‌کلیه با اصطلاح «a calculus person» یاد می‌کنند.

از رویدادهای ریشخندآمیز تاریخ این‌که واژه‌ی «calculus» به معنی سنگ، یکباره ارتقای معنی یافته و برچسبی پابرجا شد برای بخشی از ریاضیات که تفکر و اندیشه‌گری همه سویه‌ای در حد عالی‌ترین درجه از دقت و توان‌مندی ذهنی را لازم دارد. برای آنان‌که «calculus» را به همان مفهوم برآوردن نیازهای محاسبه‌ای به کمک سنگریزه‌ها می‌شناخته‌اند عکس‌العملی طبیعی بوده است که آن را در موضع جدید نابجا و بی مورد بدانند و اهمیت موضوع برایشان پرسش‌برانگیز باشد.

پس از مروری بر ریشه‌ی واژه، «ایده‌های اولیه در دوره‌ی باستان» را در نخستین بخش کتاب، چنین می‌خوانیم:

(حسابان، به صورت رسمی، در سده‌ی هفدهم میلادی پاگرفته و به کار رفته است. اما مسئله‌هایی که خاستگاه و باعث رشد حسابان بوده‌اند به بیش از هفده سده‌ی پیش از میلاد متعلقند. کهن‌ترین مدرک‌ها مربوط به کشورهای باستانی مصر و بابل است. در دست‌نوشته‌های به خط هیروغلیف و در لوح‌های به خط میخی برچای مانده از گذشته‌های این دو کشور، مسئله‌هایی در زمینه‌ی اندازه‌گیری مساحت و محیط شکل‌هایی مستقیم الخط و منحنی الخط به چشم می‌خورد که روش‌های به کار رفته در آن‌ها با حوزه‌ی عمل حسابان سازگاری دارد. اما از دیدگاه یونانیان باستان (=پیش‌هلنی‌ها)، این مسئله‌ها به دو دلیل عمدۀ نمایانگر ریاضیاتی اند که به جوچه‌ای تازه سر از تخم درآورده می‌ماند و تا رسیدن به رشد کامل راهی دراز در پیش دارد: یکی این‌که وجه تمایز جواب‌های دقیق و

تاریخ حسابان

نویسنده: کارل بنجامین بویر

مترجم: عبدالحسین مصطفی

ناشر: شرکت انتشارات علمی و فرهنگی

بهاء: ۱۵۰۰۰ ریال

تهران، ۱۳۸۴

شرکت انتشارات علمی و فرهنگی، مجموعه‌ای با عنوان «مجموعه‌ی کتاب‌های تاریخ ریاضیات دیبرستانی» را به چاپ رسانده است که «تاریخ حسابان»، یکی از کتب این مجموعه می‌باشد.

«در این کتاب، در این زمینه کنکاش می‌شود که آیا حسابان، یک سره از پدیده‌های دوره‌ی نوزایی علم در کشورهای اروپایی است یا این که آن هم ریشه در ریاضیات دوران کهن دارد؟ و در دوره‌ی نوزایی هم، آیا جهشی سر درآورده یا رویشی و گام به گام پاگرفته و گسترش یافته است؟ در ریاضیات تمدن‌های باستانی مصر، بین‌النهرین و یونان، سرخ‌هایی به دست می‌آید؛ قاعده‌ی افقاء ائودوکسوس و روش مساحت یابی ارشمیدس، سرچشمۀ و پایه‌ی کار شناخته می‌شوند. در دوره‌ی نوزایی و پس از آن هم، گام‌های بینایادی که در راستای پیشرفت‌های حسابان و در زمینه‌ی گسترش آن به شاخه‌های جدید برداشته شده‌اند گوشزد می‌شوند. کتاب، نه عنوان اصلی و بیست و سه پیوست آموزنده‌تر را در بر دارد؛ پیوست‌ها را ریاضی دانانی غیر از مؤلف نگاشته‌اند.»

نویسنده، بررسی تاریخ حسابان را، در پیشگفتار کتاب، چنین آغاز می‌کند:

«در زبان انگلیسی، سه فعل با مصدرهای to calculate و to reckon و to compute (=to count) معنی‌هایی همسان دارند و هر سه، مفهومی مربوط به پردازش‌هایی، عددی رامی‌رسانند. با توجه به ریشه و معنی معمولی این سه فعل، دو تای آخری ارتباطی تنگاتنگ با پردازش‌های ذهنی دارند. در برابر اولی نشانه

ریاضیات مصری‌ها بوده است، اما دو ایراد پیش‌تر گفته شده‌ی وارد بر ریاضیات مصری‌ها بر ریاضیات بابلی‌ها هم وارد بود. در سده‌ی هفدهم پیش از میلاد، و زودتر از آن، بابلی‌ها برای حل مسأله‌های کاربردی در زمینه‌های گوناگون، از جمله در زمینه‌ی رابطه‌های اندازه‌ای شکل‌ها، جبری ویژه و برآورندۀ خواسته‌ای خود را به کار می‌برده‌اند. آنان قضیه‌ی فیثاغورس را می‌دانسته‌اند و اندازه‌ی قطر مربع به ضلع یک را برابر با عددی به دست آورده بودند که عدددهی معادل آن تا رقم ششم پس از ممیز دقیق بوده است. آن‌ها مساحت دایره را عموماً سه برابر توان دوم شعاع می‌پذیرفتند، اما دست کم در یک مورد، مقدار تقریبی بهتر $\frac{3}{8}$ را به جای π به کار برده‌اند. اما حتی بابلی‌ها هم برای بازشناصی جواب دقیق و جواب تقریبی از یکدیگر معیاری نداشته‌اند. بابلی‌ها برای به دست آوردن ریشه‌ی دوم یک عدد (گویا و مثبت) گونه‌ای الگوریتم از سر گیری (= روش تکرار) را به کار می‌برده‌اند و می‌توان گفت که این شیوه‌ی عمل، سروکار بسیار نزدیکی با حسابان داشته‌اند.

بابلی‌ها، اگر به طریقی دانسته بودند یا نشان داده بودند که این فرایند پایان ندارد، شایسته‌ی این افتخار بودند که ارائه دهنده‌ی مفهوم دنباله‌های نامتناهی شناخته شوند، مفهومی که بخشی بنیادی از حسابان جدید را تشکیل می‌داد. اما مهارت بابلی‌ها در جبر، تنها جنبه‌ی کاربردی را تشكیل می‌داد. اما مهارت منطقی رابطه‌ها برکنار بود. از این‌رو، زمینه‌ی فراهم آمده بود تا افتخار طرح ریزی حسابان به آن ملت از دوران کهن تعلق گیرد که منطقی کردن بحث در هر زمینه‌ای برایشان سور و شوقي واقعی درپی داشت. »

مطالعه‌ی این کتاب را به همه‌ی معلمان ریاضی، به ویژه معلمانی که دروس «حسابان» و «حساب دیفرانسیل و انتگرال» را تدریس می‌کنند، توصیه می‌کنیم.

جواب‌های تقریبی در آن‌ها مشخص نیست و دیگری این‌که بدون استنتاج‌های منطق قیاسی بیان شده‌اند.

پاپیروس ریند در حدود ۱۶۵۰ سال پیش از میلاد به دست کاهنی به نام «احمس» یا «احموس» نگاشته شده است. بنابر آن‌چه در این پاپیروس آمده، مصری‌ها به درستی دریافته بودند که حجم هرم قائم با قاعده‌ی مربع برابر است با یک سوم حجم

منشور قائمی که در قاعده و در ارتفاع با آن هرم برابر باشد.

در این‌باره هیچ گونه برهانی بیان نشده است، و بنابر آن‌چه در سده‌ی کنونی ثابت کرده‌اند، مقایسه‌ای است که مگر با بهره‌گیری از حساب بی‌نهایت کوچک‌ها، یعنی بدون به کار بردن حسابان، اثبات کاملاً دقیق آن ممکن نیست. از پیش‌هلنی‌ها، که برای شکل‌های ساده‌ی مستقیم الخط چنین مقایسه‌ای را به علت نامستدل بودن نمی‌پذیرفته‌اند، نمی‌توان انتظار داشت برای شکل‌های منحنی الخط روشی غیر از این داشته باشد. برای نمونه، احمس مساحت دایره را برابر با مساحت مربعی می‌دانسته است که نسبت ضلع آن به قطره دایره برابر با نسبت ۸ به ۹ باشد. از این

تناسب، مقدار تقریبی $\frac{16}{9}$ برای عدد π به دست می‌آید که برای محاسبه‌ها تقریب نامناسبی نیست. با این همه، عددی ددهی که به یکی از رقم‌ها گرد شده و مقداری تقریبی از π را نشان دهد، حتی اگر سازه‌ی شایسته و کارآمدی برای به نتیجه رساندن محاسبه‌های عددی شناخته شود، در ریاضیات سطح بالای یک تمدن، اندازه‌ای معتبر و پذیرفتی به شمار نمی‌آید. اگر مصری‌ها توانسته بودند ثابت کنند از دو روشی که برای محاسبه‌ی مساحت دایره و برای محاسبه‌ی حجم هرم به دست داده‌اند یکمی دقیق نیست و دومی کاملاً دقیق است، یکی از مهم‌ترین کارها را انجام داده بودند.

تمدن کهن دیگر، تمدن بابلی، در دره‌ی میان‌دورود (= بین‌النهرین) پاگرفته و ریاضیات آن در سطحی عالی تراز